

Arrest

nr. 55 284 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die *loco* advocaat F. BEN-ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 29 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 31 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Deze beslissing wordt op 5 oktober 2010 aan verzoekster ter kennis gebracht tegelijk met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.09.2009 werd ingediend door:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene verklaart dat zij geen eerdere aanvraag tot wettig verblijf heeft ingediend omdat dit haar werd afgeraden. Zij legt hier geen bewijzen van voor. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene reeds geruime tijd in België zou verblijven, geïntegreerd is, Nederlandse les volgt, Frans spreekt, getuigenverklaringen voorlegt, samenwoont met Belgische partner, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat de andere prangende humanitaire situatie betreft; betrokkene haalt niet aan waaruit deze humanitaire situatie zou bestaan.

Eveneens kan betrokkene een beroep doen op art.40 bis van de wet van 15.12.1980 (duurzame relatie met een EU-onderdaan).”

De tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 31/08/2010, wordt aan E.N. (...) geboren te (...), van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 05/11/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“1 .Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

3. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte reden waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verzoekster kan weldegelijk beroep doen op prangende humanitaire redenen. Verzoekster woont samen met de heer C.A. (...) en hebben een aanvraag ingediend om te huwen voordat de beslissing is genomen van verweerder. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de duurzame relatie die zij heeft met de heer C.A. (...) en geen rekening heeft gehouden met het feit dat partijen een verzoek tot huwen hebben aangevraagd:

Gezien het ontbreken van motivering omtrent deze aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden;

Bijgevolg zijn artikel 2 EN 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Zowel met betrekking tot de eerste als de tweede bestreden beslissing kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, in de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen onvoldoende zijn om in aanmerking te komen voor een machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder is bij zijn motivering ingegaan op alle door verzoekster aangehaalde argumenten met inbegrip van het criterium 2.8.A van de instructies waar verzoekster zich expliciet op beriep.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de bestreden beslissing geen rekening hield met het feit dat zij samenwoont met de heer C.A en zij een aanvraag hebben ingediend om te huwen. Zo motiveert verweerder uitdrukkelijk dat *“het feit dat betrokkene reeds geruime tijd in België zou verblijven, geïntegreerd is, Nederlandse les volgt, Frans spreekt, getuigenverklaringen voorlegt, **samenwoont met Belgische partner**, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”*. Daarnaast motiveerde verweerder *“Eveneens kan betrokkene een beroep doen op artikel. 40bis van de wet van 15.12.0980 (duurzame relatie met een EU-onderdaan)”*. Waaruit blijkt dat verweerder wel degelijk het feit dat verzoekster samenwoont met haar Belgische partner en dat zij wensen te huwen in overweging heeft genomen. Verzoekster kende de motieven en kon bijgevolg nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Zowel de feiten in rechte als in feite die aan de oorsprong liggen van de beslissing worden uitdrukkelijk vermeld in de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Het zelfde kan worden vastgesteld met betrekking tot de tweede bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk wordt gemotiveerd zowel in feite als in rechte waarom aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Verzoekster meent dat de motiveringsplicht van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, die volgens haar beperkt is tot een verwijzing naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet, wordt uitgebreid door de motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook de feitelijke gegevens diende te vermelden waarom zij meent één van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet te kunnen invoeren. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt, wordt gemotiveerd: *“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)”*. De Raad stelt vast dat verweerder de juridische grondslag weergeeft, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de specifieke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet is opgegeven, met name eerste alinea, 1° en dat tevens de feitelijke gegevens worden vermeld waarom verweerder meende toepassing te maken van één van deze bepalingen. Zo motiveert verweerder dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoekster kende de feitelijke en juridische motieven en kon bijgevolg nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, of artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

2.3 Verzoekster voert in een tweede middel het volgende aan: *“ Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991.”*

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Dat is niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, hetgeen blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken;

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheid, dienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is; Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;

(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, 1, 1666).

Dat kon besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden;

Dat verzoekster niet akkoord kon gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 31/08/2010;

Dat verzoekster weldegelijk zich kan beroepen op prangende humanitaire redenen;

Dat zij reeds lang samenwoont met de heer C.A. (...) en de dienst vreemdelingenzaken immers manifest ten onrechte GEEN REKENING HEEFT GEHOUDEN MET HET FEIT DAT VERZOEKSTER EEN VERZOEK TOT HUWEN HEEFT AANGEVRAAGD;

Dat verzoekster opwerpt dat de opgeworpen motieven van weigeringsbeslissing ook volledig onjuist zijn;

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet alle aangehaalde bovenvermelde redenen; Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

2.4 Waar verzoekster opnieuw de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Inzoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert waar zij meent dat de motivering onjuist is en dat de aan de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht worden, waardoor zij niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing van 31 augustus 2010, nu zij wel degelijk een prangende humanitaire reden heeft daar zij reeds lang samenwoont met de heer C. A. en er geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster een verzoek tot huwen heeft aangevraagd, wijst de Raad er nogmaals op dat verweerder wel degelijk rekening hield met verzoeksters relatie en het feit dat zij samenwoont met de heer C.A.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekster met betrekking tot haar relatie het volgende aanhaalde:

"Mijn cliënte is verliefd geworden op de heer C.A. (...) geboren te (...) en van Belgische nationaliteit en wondende te (...), waar zij thans meer dan 2 jaar samenwoont. Mijn cliënte heft een duurzame en stabiele relatie met een Belgische man en een regularisatie is de enige mogelijkheid om deze relatie n stand te houden. Dat verzoekster onmogelijk met de heer C. (...) naar haar vaderland kan gaan om hun relatie verder te zetten. Mijn cliënte en de heer C. (...) vormen reeds geruime tijd en gezinsleven en wensen samen verder hun leven te delen. Dat er dan ook sprake is van prangende humanitaire situatie."

Verweerder motiveert in de beslissing met betrekking tot verzoeksters relatie het volgende:

"Het feit dat betrokkene reeds geruime tijd in België zou verblijven, geïntegreerd is, Nederlandse les volgt, Frans spreekt, getuigenverklaringen voorlegt, samenwoont met Belgische partner, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. (...)

Eveneens kan betrokkene een beroep doen op art.40 bis van de wet van 15.12.1980 (duurzame relatie met een EU-onderdaan)."

Verzoekster weerlegt met haar betoog deze motieven niet. Verweerder geeft duidelijk aan dat wanneer verzoekster op grond van haar relatie of voorgenomen huwelijk een verblijf wenst te verkrijgen zij hiervoor de geijkte procedures dient te volgen. De Raad stelt vast dat verweerder er terecht op wijst dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet de geëigende weg is voor een gezinshereniging en op zich geen prangende humanitaire situatie is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing kan niet leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster toont niet aan dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met haar relatie, noch dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN